

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **M. S.**, narozený dne X
t.č. v X
X
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2025, č. j. KRPA-12883-14/ČJ-2025-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze dne 24. 1. 2025 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, zajištění je přitom mimořádným opatřením a prostředkem ultima ratio, v takovém řízení mají být tvrzení žalobce žalovaným ověřována, žalovaný je odpovědný za to, že obstará veškeré relevantní podklady. Žalovaný však takto nepostupoval, skutková zjištění nebyla dostatečná, nijak neověřil tvrzení žalobce, dle kterých má v České republice přítelkyni, se kterou sdílí domácnost, ani neověřil možnost složení finanční záruky za žalobce jinou osobou. Žalovaný vycházel z protokolu o výsledku účastníka řízení o správním vyhoštění ze dne 9. 1. 2025, což nebylo dostatečné, tento protokol byl sepsán pro potřeby řízení o správním vyhoštění, nemohl být dostačující pro posouzení možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.
  3. Poukázal na to, že cizinec má omezené možnosti k obstarání právní pomoci a k plnění důkazní povinnosti, žalovaný musí vyvinout úsilí ke zjištění skutkového stavu, a to zejména za účelem zjištění, zda není možné přistoupit k mírnějším opatřením, než je zajištění. Žalobce měl být vyslechnut ohledně okolností jeho výskytu v České republice, žalovaný rezignoval na zjištění žalobcovy ochoty dodržovat zvláštní opatření, žalobci nebylo poskytnuto dostatečné poučení či vysvětlení, příslušná otázka nebyla položena jasně, žalobci nemohlo být zřejmé, na co se ho žalovaný ptá, uvedl, že bydlí u přítelkyně, nemá označenou schránku ani zvonek, netvrdil však, že by nebylo v jeho možnostech si schránku a zvonek označit, aby se mohlo jednat o místo pro potřeby zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl poučen pouze formálně, podepsal sice protokol, ale neměl ponětí o své situaci a její závažnosti. Žalovaný nezjistil skutkový stav dostatečně, pokud vycházel pouze z protokolu o výsledku žalobce, měl provést např. výslech jeho přítelkyně, a dále se ani neptal žalobce, zda si schránku u přítelkyně označí.
  4. Nesouhlasil s tím, že by při výsledku odmítl svůj dobrovolný návrat do země původu, to nelze z jeho výpovědi ani z kontextu dovodit, naopak uvedl, že má v zemi původu matku a dvě sestry, není mu známa překážka ve vycestování, v zemi původu mu nic nehrozí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vyplňuje mezery ve zjištěních výroky žalobcem nevyřčenými.
  5. Dále namítal, že žalovaný se dopustil i nesprávného právního posouzení, a to co do splnění podmínek dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců.
  6. Žalovaný vycházel z toho, že důvěryhodnost žalobce byla oslabena mj. proto, že nepředložil svůj cestovní pas. Žalobce však dne 13. 1. 2025 žalovanému předložil platný cestovní doklad, což žalovaný nereflektoval, tím žalobce prokázal, že během výsledku nelhal.
  7. K možnosti dle § 123b písm. a) zákona o pobytu cizinců uvedl, že v případě potřeby je ochoten a schopen poskytnout doklad o zajištění ubytování, jeho přítelkyně je pak
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

schopna potvrdit všechny skutečnosti, které žalobce uváděl při svém výslechu. Žalobce se pokoušel na území ČR setrvat primárně proto, aby mohl realizovat rodinný život se svou partnerkou, není tak jasné, proč by se neměl na uvedené adrese zdržovat.

8. K možnosti dle § 123b písm. b) namítal, že nebyl řádně poučen o tom, že za něj může složit záruku i jiná osoba, otázce neporozuměl, nebyl si vědom, v jaké výši se může finanční záruka pohybovat a že se za určitých podmínek může jednat o vratnou částku, žalobce má na území ČR známé a přátele a možnost složení finanční záruky není v jeho případě ničím vyloučena. Závěr žalovaného vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
9. Svůj závěr ohledně opatření dle § 123b písm. c) zákona o pobytu cizinců žalovaný blíže neodůvodnil, pouze zopakoval, že žalobce disponuje malým množstvím financí.
10. K opatření dle § 123b písm. d) zákona o pobytu cizinců žalovaný argumentoval neoprávněným pobytem žalobce, na což se však v této souvislosti odvolávat nelze (jde o podmínku pro zahájení řízení o správním vyhoštění), odůvodnění je nedostatečné.
11. Shrnutí, že žalovaný měl přistoupit k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců, zjištěné okolnosti neodůvodňovaly zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
12. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a žalovanému byla uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, s žalobcem bylo dne 9. 1. 2025 zahájeno řízení o správním vyhoštění pod č.j. KRPA-12883-11/ČJ-2025-000022, a to dle § 119 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečné pro naplnění cíle řízení, kterým je realizace správního vyhoštění.
14. Shrnutí, že žalobce byl dne 8. 1. 2025 kontrolován hlídkou PČR v době, kdy řídil motorové vozidlo, na výzvu k prokázání totožnosti sdělil, že u sebe nemá žádné doklady, předložil pouze osvědčení o registraci vozidla a doklad o pojištění vozidla, ke své totožnosti uvedl, že se jmenuje M. K., nar. X, st. příslušnost X, tato totožnost lustracemi neprocházela. Následně se na OCP dostavila O. R., nar. X, která uvedla, že doklady žalobce mají být na Ukrajině, poskytla hlídce fotokopii cestovního pasu, který měl náležet žalobci a kde byly tyto údaje: M. S., nar. X, st. příslušnost X. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce má aktuálně platné pozbytí práva k řízení motorových vozidel. Bylo tak prokázáno, že žalobce nedisponuje žádným pobytočným oprávněním ani cestovním dokladem, sám žalobce do protokolu uvedl, že jeho cestovní doklad odvezl kamarád na Ukrajinu. Podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tím byly naplněny.
15. K žalobním námitkám poukázal na strany 5-7 napadeného rozhodnutí, kde dostatečně definoval, proč nebylo přistoupeno k mírnějším opatřením, volba mírnějších opatření, než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a není důvodná obava, že se bude Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyhýbat jeho případnému výkonu. Pokud je zde důvodná obava, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, což nejčastěji bude vyplývat z dosavadního jednání cizince, nelze podle § 123b odst. 3 zvláštní opatření uložit a přistoupí se přímo k jeho zajištění. Žalovaný po zhodnocení dosavadního chování žalobce, který pobýval na území ČR nelegálně, bez povolení k pobytu, a hlídce PČR uváděl falešnou identitu, shledal v jeho případě důvodnou obavu, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohl mírnější prostředky použít. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 20/2016-38.

16. Žalovaný hodnotil i soukromé a rodinné poměry žalobce v ČR, který uvedl, že na území se nachází pouze jeho přítelkyně, st. přísl. X, odkázal na stranu 8 rozhodnutí, žalobce přitom při výslechu uvedl, že tlumočnickovi rozuměl na výbornou a protokol jako správný a úplný podepsal. Rozhodnutí o správním vyhoštění pak není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
17. K následnému doložení cestovního dokladu žalovaný nad rámec uvedl, že následným šetřením k vyznačeným přechodovým razítkům bylo pojato podezření na možné padělání údajů (přechodových razítek), ŘSCP k tomu poskytlo údaje, dle kterých žalobce po 3. 1. 2023 již schengenský prostor neopustil, cestovní doklad tak nelze považovat za doklad dokládající oprávněný pobyt žalobce na území ČR.
18. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

19. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 8. 1. 2025 v 14:35 hod. byl hlídkou policie po jízdě v motorovém vozidle kontrolován řidič, který uvedl, že u sebe nemá žádné doklady a jmenuje se M. K., nar. X, st. přísl. X, totožnost lustracemi neprocházela. Na dotaz, kde má doklady, uvedl, že v bytě na ulici X, hlídka proto žalobci poskytla součinnost a vydala se k němu do bytu pro doklady, v bytě však žalobce uvedl, že doklady zde nejsou, uváděl různé verze, že doklad má kamarád, atd., následně volal na jinou osobu v bytě, že jej policisté napadli a chtějí mu ublížit, na další dotaz policii sdělil, že doklady zde nejsou. Poté byl zajištěn dle zákona o policii. Následně se na OCP dostavila O. R., nar. X, která uvedla, že doklady žalobce mají být na Ukrajině, poskytla hlídce fotokopii cestovního pasu, který měl náležet žalobci a kde byly tyto údaje: M. S., nar. X, st. příslušnost X. Lustrací byla totožnost žalobce ověřena a bylo zjištěno, že žalobce má aktuálně platné pozbytí práva k řízení motorových vozidel, s ohledem na předchozí řízení motorového vozidla byl podezřelý ze spáchání protiprávního jednání.
20. S žalobcem bylo dne 9. 1. 2025 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a to na základě toho, že na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu a neprokázal vstup a platný pobyt na území smluvních států.
21. Žalobce při výslechu účastníka správního řízení dne 9. 1. 2025, který se konal za účasti jeho právního zástupce, správnímu orgánu sdělil, že žádá tlumočníka z jazyka ruského, který mu byl poskytnut. Dále sdělil, že se jmenuje M. S., jiné jméno nikdy neužíval, do ČR naposledy přicestoval před Vánoci 2024, a to z Ukrajiny přes Slovensko autobusem přímo do ČR, na Ukrajinu jezdí každé tři měsíce. Jeho cestovní doklad odvezl jeho kamarád autobusem na Ukrajinu asi před dvěma týdny, žalobce by měl mít cestovní Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

doklad v nejbližší době zase zpět. Sdělil, že přítelkyně potřebovala odvézt, žalobce věděl, že nemůže řídit. Do ČR přicestoval za přítelkyní, chtěl si zde udělat doklady, aby mohl pracovat, v ČR pracoval brigádně na stavbách, v ČR ani v zemi původu nemá žádný majetek, jeho zdravotní stav je dobrý, zdravotní pojištění nemá. K dotazu na možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že bydlí v X u přítelkyně, X, nemá doručovací adresu v ČR, nemá označenou schránku ani zvonek, má jen minimální hotovost, s sebou nemá žádné peníze, kreditní kartu nemůže zhotovit, protože nemá cestovní doklad. Na dotaz, zda disponuje finančními prostředky na další pobyt a vycestování, uvedl, že má jen minimální hotovost. Dále sdělil, že je svobodný, bezdětný, v Moldavsku má sice dceru, ale není na něj napsaná, v ČR má pouze přítelkyni, st. přísl. X, která zde má trvalý pobyt, nemá k nikomu vyživovací povinnost ani žádnou osobu v péči, není žádná osoba, vůči které by bylo ukončení jeho pobytu na území ČR nepřiměřené, jiné vazby k území ČR nemá, k trestné činnosti na území ČR se nevyjádřil, nechtěl o svém zajištění vyrozumět jinou osobu na území ČR, v Moldavsku má dvě sestry a matku, nemá překážku ve vycestování, v domovské zemi mu nic nehrozí. Na dotaz, zda v případě jeho správního vyhoštění vycestuje dobrovolně z ČR do země svého původu, uvedl, že nechce. Závěrem uvedl, že tlumočnickovi rozuměl na výbornou, nechtěl nic dalšího uvést, nepožadoval změny ani doplnění a protokol jako správný a úplný podepsal, stejně tak jeho právní zástupce.

22. Napadeným rozhodnutím ze dne 9. 1. 2025 bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Blíže se soud obsahem napadeného rozhodnutí bude zabývat v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek.
23. Dne 13. 1. 2025 byl žalovanému předložen cestovní doklad žalobce jeho právním zástupcem. Žalovaný následně prováděl šetření za účelem ověření přechodových razítek, kdy z vyjádření slovenských orgánů ze dne 14. 1. 2025 vyplynulo, že žalobce od 9. 4. 2024 do 27. 12. 2024 nepřekročil státní hranici mezi Slovenskem a Ukrajinou.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
25. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

26. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
27. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
28. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, jedná se o oznámení o zahájení správního řízení ze dne 9. 1. 2025, č. j. KRPA-12883-11/ČJ-2025-000022-ZSV, které si žalobce osobně převzal dne 9. 1. 2025.
29. Pro rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) – d) citovaného zákona (k tomu viz níže) a dále, že je naplněna minimálně jedna z taxativně vymezených skutkových podstat písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce jde o naplnění skutkové podstaty uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že jednání žalobce vzbuzuje reálnou obavu, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy z jeho jednání je tento úmysl zjevný. Konkrétně vycházel z toho, že žalobce pobývá od nezjištěného data na území ČR a členských států EU bez platného cestovního dokladu, nejméně od prosince 2024 zde pobývá bez oprávnění k pobytu a nepředložil žádné platné oprávnění k pobytu, od svého vstupu na území nedisponoval žádnou nahlášenou adresou pobytu, nedisponuje zdravotním pojištěním, pracoval na území bez oprávnění, není schopen prokázat dostatečné finanční prostředky k pobytu na území, při silniční kontrole uvedl policejní hlídce nepravé jméno a následně uváděl smyšlenou totožnost, řídil motorové vozidlo přesto, že měl platné pozbytí práva k řízení motorových vozidel. Z toho žalovaný dovodil, že žalobce je osobou, která vědomě a účelově porušuje právní předpisy České republiky, je nekontaktní osobou, opakovaně řídil motorové vozidlo i přes pozbytí oprávnění k řízení motorových vozidel, dále porušuje povinnosti cizince, kdy na území nemá hlášenou žádnou adresu pobytu (přitom na území prokazatelně pobývá, k čemuž uvedl data konkrétních kontrol žalobce), Policie ČR žalobci poskytla součinnost, když uvedl, že má cestovní doklad na adrese v bytě X, což se následně nepotvrdilo a začal vymýšlet další verze, kde by jeho doklad měl být. Žalovaný tak považoval žalobce za nedůvěryhodného (zvláště po snaze zastrít svou pravou totožnost), opakovaně porušuje zákony ČR a neplní své

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

povinnosti. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že z takového jednání žalobce je dostatečně odůvodněná obava, že se i do budoucna bude chovat protiprávně a bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tedy i podmínka ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobce zcela jednoznačně naplněna, soud se s tím ztotožňuje.

30. Žalobce namítal, že cestovní doklad předložil žalovanému dne 13. 1. 2025, to však již nemůže zvrátit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí, kdy žalobce před jeho vydáním žádný cestovní doklad nepředložil, byť mu to bylo umožněno, policejní hlídka dokonce doprovodila žalobce i do jím uvedeného bytu, aby mohl cestovní doklad předložit, žalobce však následně doklad nepředložil a uváděl různé verze, kde jej zanechal. Při svém výsledku pak výslovně uvedl, že jej nemá už alespoň dva týdny, odvezl jej jeho kamarád na Ukrajinu. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí tak žalobce cestovní doklad nepředložil a žalovaný nepochybil, pokud z toho vycházel při hodnocení podmínek dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (resp. i zvláštních opatření za účelem vycestování). Pro úplnost však soud uvádí, že i kdyby žalobce cestovní doklad žalovanému předložil před vydáním napadeného rozhodnutí, byly by splněny podmínky pro zajištění žalobce, neboť ostatní výše uvedené okolnosti jednání žalobce ve svém souhrnu vzbuzovaly reálnou obavu, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
31. Žalobce dále namítal, že mohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, zejména dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v tomto smyslu považoval skutkový stav za nedostatečně zjištěný a rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné.
32. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
33. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 návratové směrnice); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

34. V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38, na které odkázal též žalovaný, se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, dospěl k závěru, že: *„Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č.j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.
35. Soud neshledal důvodnou námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy žalovaný vyšel z konkrétních informací, které v řízení o správním vyhoštění při svém výsledku uvedl sám žalobce, dále zohlednil také skutečnosti zjištěné ze své činnosti (tj. zejména provedené lustrace), to vše v napadeném rozhodnutí náležitě popsal. Je nutné připomenout, že podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení, nepředchází mu tedy zvláštní správní řízení o zajištění žalobce, ve kterém by mohl být proveden výslech žalobce. Žalovaný nijak nepochybil, pokud vycházel z protokolu o výsledku žalobce v řízení o správním vyhoštění, neboť při tomto výsledku byla plně respektována všechna práva žalobce. Výslech byl veden za přítomnosti právního zástupce žalobce a za přítomnosti tlumočníka z jazyka ruského, o kterého žalobce požádal a o kterém v závěru prohlásil, že mu rozuměl na výbornou, žalobci byla sdělena poučení dle zákona o pobytu cizinců a dle správního řádu, byl podrobně dotazován na veškeré relevantní okolnosti týkající se jeho osobní, rodinné a majetkové situace, jeho pobytové historie a vazeb k České republice, stejně tak jako vazeb k domovskému státu a překážek vycestování, rovněž mu byly kladeny otázky směřující k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, k obsahu pohovoru žalobce ani jeho právní zástupce nic nenamítali. Skutkový stav tím byl zjištěn dostatečně, přičemž žalobce nijak konkrétně nevysvětlil, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

proč takto zjištěný skutkový stav neobstojí a jaké další podstatné okolnosti měl žalovaný ještě zjistit. V této souvislosti je třeba připomenout, že v řízení o správním vyhoštění je primární povinností cizince uvést správnímu orgánu dostatečně konkrétní okolnosti jeho soukromého a rodinného života, přičemž není úkolem žalovaného, aby je zjišťoval z úřední povinnosti.

36. V daném případě žalovaný při výsledku uvedl, že je svobodný, bezdětný, v České republice má pouze přítelkyni, u které bydlí, přítelkyně je státní příslušnicí Ukrajiny, která má trvalý pobyt, žalobce nemá v ČR osobu, vůči níž by ukončení jeho pobytu na území bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, žalobce nemá překážku ve vycestování. Žalovaný tato tvrzení nijak nezpochybil a v rozhodnutí se s nimi náležitě vypořádal, a to zejména na straně 8, kde hodnotil jeho přiměřenost a možné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění. S ohledem na všechny uvedené závěry tedy nebylo nijak důvodné, aby byl prováděn výsledek přítelkyně žalobce.
37. Soud konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval (zejména na stranách 4-7 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil z jeho výsledku a z provedených lustrací. Soud má za to, že toto posouzení je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k individuálním aspektům případu žalobce. Nemožnost uložení zvláštních opatření v případě žalobce (tj. všech opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců) tak opřel zejména o to, že žalobce vědomě opakovaně jednal v rozporu s právními předpisy České republiky, nachází se na území ČR a EU neoprávněně bez oprávnění k pobytu, při své kontrole žádné oprávnění k pobytu nepředložil, nepředložil ani cestovní doklad, uváděl nepravou totožnost, kdy chtěl zastříti svou identitu, řídil motorové vozidlo přes pozbytí oprávnění k řízení, nemá žádnou hlášenou adresu pobytu na území ČR, přestože tady prokazatelně pobývá, nedisponuje zdravotním pojištěním, pracoval na území ČR bez oprávnění, není schopen prokázat dostatečné finanční prostředky k pobytu.
38. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak žalovaný vedle výše uvedeného zvážil i skutečnost, že žalobce sice uvedl určitou adresu, nedisponuje však nájemní smlouvou, adresu nikde nehlásil a nemá označený zvonek ani domovní schránku, navíc nemá žádný majetek na území ČR a nedisponuje finanční hotovostí, tedy ani hotovostí nezbytnou pro vycestování z území. Na základě toho a shora uvedených okolností v jejich souhrnu nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce plnil povinnosti mu uložené, naopak jednání žalobce vzbuzuje obavu, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude respektovat a bude se mu vyhýbat. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Je třeba uvést, že žalovaný rozhodoval na základě tehdejšího stavu, kdy žalobce uvedl, že schránku a zvonek označené nemá, žalovaný nemůže vycházet z hypotéz, které by do budoucna mohly nastat. Obdobně, žalobce uvedl, že nájemní smlouvu k bytu nemá, a žalovaný nepochybil, pokud z tohoto tvrzení vycházel. Je nerozhodné, pokud žalobce v žalobě uvedl, že v případě potřeby je schopen poskytnout doklad o zajištění ubytování, neboť soud v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž žalobce nic podobného žalovanému nesdělil a žalovaný se s tím nemohl vypořádat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Žalovaný nezpochybňoval, že žalobce se dosud fakticky zdržoval na jím uvedené adrese u přítelkyně, nicméně na základě shora popsaných okolností, kdy žalobce opakovaně a vědomě porušoval právní předpisy České republiky, a to jak v oblasti pobytu cizinců, tak v jiných oblastech (řízení motorového vozidla přes pozbytí oprávnění k řízení, výkon práce na území ČR bez oprávnění), shledal, že předmětné opatření nelze uložit, neboť nelze očekávat, že žalobce bude plnit povinnosti mu uložené a nebude ohrožen výkon správního vyhoštění.

39. Ke zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobce namítal, že během výsledku sice uvedl, že nemá dostatečné finanční prostředky na složení záruky, nebyl si však vědom toho, že finanční záruku může za žalobce složit i jiná osoba, nebyl řádně poučen a otázce neporozuměl. K tomu soud podotýká, že v protokolu o výsledku je uvedena otázka citující celý obsah § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy včetně části *„peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem anebo trvalým pobytem na území“*, na což žalobce reagoval sdělením, že má jen minimální hotovost, s sebou nemá žádné peníze, kreditní kartu nemůže zhotovit, protože nemá cestovní doklad. Výslech byl konán prostřednictvím tlumočnicka, o kterém žalobce v závěru prohlásil, že mu výborně rozuměl, k tlumočení nevznasl žádné námitky, nechtěl nic doplnit ani uvést další skutečnosti, ani jeho právní zástupce nevznasl žádné výhrady a nechtěl nic doplnit, oba protokol jako správný a úplný podepsali. Nelze tak souhlasit, že se žalovaný nesnažil zjistit, zda za žalobce nemůže finanční záruku složit jiná osoba, v otázce tuto možnost zmínil a žalobce na ni jasně odpověděl. Otázka byla položena srozumitelně, z okolností nevyplýval žádný důvod pro předpoklad, že žalobcem nebyla pochopena, a to i s ohledem na to, že po celou dobu byl přítomen právní zástupce žalobce, k protokolu následně nebyly uplatněny žádné námitky. Z odpovědi žalobce bylo zřejmé, že finančními prostředky na složení záruky nedisponoval, a to bez ohledu na to, v jaké výši by záruka byla případně stanovena, ani nebyla jiná osoba, která by za něj záruku mohla složit. Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemůže mít vliv žalobní tvrzení, dle kterého má žalobce v ČR přátele a možnost složení finanční záruky tak není ničím vyloučena. Jednak jde o zcela obecné tvrzení, kdy žalobce nijak nespecifikuje konkrétní osobu ani částku, která by jako finanční záruka mohla být složena, a dále k takovému tvrzení ani nejde přihlížet s ohledem na § 75 odst. 1 s.r.s., neboť žalobce nic takového žalovanému nesdělil a žalovaný se s takovým tvrzením nemohl vypořádat.
40. Soud neshledal, že by odůvodnění žalovaného ohledně zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců bylo nedostatečné, žalovaný jednak vycházel ze shora uvedených okolností, které byly pro všechna zvláštní opatření společné, dále ohledně opatření dle písm. c) poukázal na to, že žalobce nedisponuje cestovním pasem, při kontrole uváděl nepravé jméno a disponuje pouze minimální hotovostí, na základě toho všeho nepovažoval za možné uvedené zvláštní opatření uložit, neboť dobrovolné vycestování žalobce nelze očekávat. Obdobně v případě opatření dle písm. d) navíc poukázal na to, že pobýval na území neoprávněně bez oprávnění k pobytu a bez cestovního pasu, nemá hlášenou žádnou adresu pobytu, jistou adresu sice uvedl, ale nikde jí nehlásil a nemá zde označenou schránku a zvonek, jeho kontaktování zde by bylo velmi obtížné. Žalovaný tak nevycházel pouze ze skutečnosti, že pobyt žalobce na území ČR byl neoprávněný, ale poukázal též na řadu dalších relevantních okolností. Nelze tak předpokládat, že by žalobce dodržoval Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

případná zvláštní opatření a zdržoval se ve svém místě pobytu či v jiném místě určeném policií nebo se ve stanovené době policii hlásil, soud se závěrem žalovaného souhlasí. Žalobcovo předešlé jednání neskýtá dostatečnou záruku, že bude plnit uložené povinnosti, spíše naopak, je zcela reálné, že se za každou cenu bude vyhýbat správnímu orgánu s cílem setrvat na území.

41. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení žádného ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění žalobce. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenásvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon rozhodnutí. Soud k tomu pouze doplňuje, že žalobce v řízení sice uvedl, že žije v ČR se svou přítelkyní, nicméně všechny ostatní skutečnosti svědčily pro závěr, že žalobce zvláštní opatření plnit nebude, neboť je osobou, která opakovaně vědomě nerespektuje právní předpisy České republiky. Tedy pouhá existence jeho přítelkyně nemohla mít žádný vliv na možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, žalobce to ani v řízení nijak nepožadoval. Námitka je tak nedůvodná.
42. Žalovaný pak nikde v napadeném rozhodnutí neodkazoval na to, že by se žalobce při svém výsledku odmítl dobrovolně vrátit do země původu, na str. 6 napadeného rozhodnutí však žalovaný konstatoval, že žalobce vycestovat nechce. To zcela odpovídá protokolu o výsledku žalobce, kde na otázku: *Vycestujete dobrovolně z České republiky do země svého původu v případě Vašeho správního vyhoštění ?*, žalobce odpověděl: *Nechci*. Žalovaný se tak nedopustil žádného zkreslení či domýšlení si odpovědi žalobce, v napadeném rozhodnutí v této souvislosti nijak nepochybil.
43. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval dopady do soukromého a rodinného života žalobce (na straně 8 napadeného rozhodnutí). V první řadě uvedl, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění ve stanovené době trvání zajištění, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala realizovat jeho vyhoštění. Dle žalovaného žalobce dne 9. 1. 2025 při svém výsledku uvedl, že mu ve vycestování nebrání žádná překážka, v domovské zemi mu nic nehrozí. Pokud jde o soukromé a rodinné poměry žalobce jako případná překážka ve vycestování, žalovaný konstatoval, že žalobce je svobodný a bezdětný, na území ČR se nachází pouze jeho přítelkyně, žalobce nesdílí společnou domácnost s osobou ČR nebo EU, v ČR o nikoho nepečuje, nemá zde žádné příbuzné, závazky, pohledávky, majetek ani jiné vazby, v zemi původu má nejbližší příbuzné. Na tomto základě žalovaný dospěl k závěru, že nic nenasvědčuje tomu, že by výkon správního vyhoštění nemohl být realizován, s čímž se soud ztotožňuje. Soud konstatuje, že otázka dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života musí být řešena především v rozhodnutí o správním vyhoštění, které v případě žalobce dosud vydáno nebylo, v řízení o zajištění cizince pak není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Těmto požadavkům žalovaný dostal a v případě žalobce ani z hlediska jeho soukromého a rodinného života nenásvědčovalo nic tomu, že by správní vyhoštění nemohlo být realizováno. Rozhodnutí o zajištění pak je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.

44. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, komplexně popsal postup, který je nutný k výkonu správního vyhoštění učinit (ověření totožnosti žalobce, zajištění náhradního cestovního dokladu, zabezpečení přepravních dokladů, zajištění eskorty, atd.), spolu s časovým odhadem jednotlivých fází. Stanovená doba zjištění je v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce.
45. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
46. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. února 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.